

İslam Devleti'nin
Resmi Radyosu Olan Beyan Radyo
Aracılığı İle Yayınlanan
إذاعة
البيان
Şeyh Ebu Ali El-Anbari'nin تقبله الله
"İtaat Şirki" İsimli Ders Silsilesinin
Türkçe Tercümesi
شرك الطاعة
İtaat Şirki | 4. Ders

İslam Devleti'nin Resmi Radyosu Olan
Beyan Radyo Aracılığı İle Yayınlanan

Şeyh Ebu Ali El-Anbari'nin
(Allah Onu Kabul Etsin)

“İtaat Şirki"

İsimli Ders Silsilesinin Türkçe
Tercümesi

4. Ders

Bismillahirrahmanirrahim.

Allah'a hamd olsun. O'nun Rasûlü'ne salât ve selam olsun.

Ey Allahım! Bize hakkı hak olarak göster ve ona tabi olmamız için bize yardım et. Batılı da batıl olarak göster ve ondan sakınmamız için bize yardım et.

Rabbim göğsümü ferah kıl. Bana işimi kolaylaştır. Dilimdeki düğümü çöz ki sözümü anlasınlar.

Ey Allahım! Amelimi salih ve senin için halis kıl. Ve o amelimde yarattıklarından hiç kimse için hiçbir pay kılma.

Son derste Anayasa yazma komisyonu hakkındaki konuşmamızı bitirdik. Şimdiki konuşmamız ise Allah'ın izniyle anayasa yazma komisyonunun ürünü olan anayasa hakkında olacaktır.

Dünya çapında beldelerde ve insanlar arasında uygulanan bu anayasa ve kanunlar hakkında her Müslümanın bilmesi gerekenler nelerdir? Allah Azze ve Celle'den yardım dileyerek diyorum ki: "Anayasa ve kanunlar hakkında her Müslümanın bilmesi gereken birinci hakikat; bütün bu anayasa ve kanunlar -anayasa ve kanunlardan kastım beşerî kanunlardır ve bunlar cahiliye kanunlardır- dünya çapında ve İslam ülkelerinde de olmak üzere, insanlar arasında hükmedilen bu kanunların hepsi istisnasız cahiliye kanunlarıdır. Ve delil ise Yüce Rabbimiz'in kitabında söylediği şu sözüdür: **"Şüphesiz ki insanlardan birçoğu fasıktır. Yoksa onlar cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar? Yakinen inanmış bir kavim için kim Allah'tan daha güzel hüküm sahibi olabilir?"** [1] Bu ayet-i kerimede bahsedilenlerden bazılarını ele alacağız:

Birinci Mesele: Ayette **- الْجَاهِلِيَّةِ -** kelimesi zikredildi ve cahiliye ile beraber cahiliye kanunları zikredildi. O zaman başlangıç olarak bu cahiliyenin ne olduğunu öğrenmem gerekir ki, daha sonra da cahiliyenin kanunlarını öğreneyim.

Cahiliye: Rasûlullah ﷺ gönderilmeden önceki asra veya döneme denir -ki siyer ve tarih ehlinin yanında cahiliye asrı diye tarif edilmiştir- ve o dönemin ehli kendilerinin cahiliyede yaşadıklarını ikrar etmişlerdir. Delil ise; İmam Buhari ﵀'ın Huzeyfe ﵁'dan rivayet ettiği hadistir, o demiştir ki: **"Rasûlullah ﷺ'e insanlar hayırdan sorardı. Ben ise, bana da ulaşabilir korkusuyla, hep şerden sorardım (Yine bir gün): "Ey Allah'ın Rasûlü! Biz cahiliye devrinde şer içerisinde idik. Allah bize bu hayrı verdi. Bu hayırdan sonra tekrar şer var mı?" diye sordum".** Dolayısıyla Huzeyfe ﵁ Arap Yarımadası ehlindendir ve kendisi Araptır. (Hadiste) İslam'dan önce olan dönemlerini cahiliye dönemi olarak adlandırdı.

Dolayısıyla - أَفَحُكْمَ الْجَاهِلِيَّةِ- ayetinde kastedilen, yani onlar Rasûlullah ﷺ'in gönderilmesinden önceki dönemi mi istiyorlar demektir. Ancak 1400 yıl sonra kavmiyetçilik davetçileri onlara cahiller denilmesinden razı olmadılar. Bu kör kavmiyetçiliği bir tasavvur etsene. Tarihi yeniden

[1] Maide: 50

yazmak istediklerinde putlara tapan bir Arap'a Arap olduğu için "Cahil" denilmesine razı olmadıklarından dolayı, "Cahiliye Asrı" ıstılahını silip onu "İslamiyet Öncesi Asır" olarak adlandırdılar ve sen bunun iğrenç kavmiyetçilikten kaynaklanan bir tahrif olduğunu bilirsin. Dolayısıyla cahiliye asrından kastedilen buymuş.

Cahiliye kanunlarına gelince; bunlar Rasûlullah ﷺ'in gönderilmesinden önce inanç yönünde, muameleler ve işlemler yönünde Mekke'de ve Arap Yarımadası'nda yürürlükte olan kanunlardı.

İbn-i Kesir رحمه الله tefsirinde der ki: "Cahiliye ehli de kendi görüşlerinden ve hevalarından ürettikleri sapıklık ve cahillikleri ile hükmederlerdi." İbn-i Kesir bu kanunları cahiliye kanunları olarak adlandırmakta, aynı şekilde Hasan El-Basri رحمه الله da der ki: "Her kim Allah'ın indirdiği ile hükmetmezse bu kimsenin hükmü cahiliye hükmüdür." Aynı şekilde (kendisinin böyle söylediğini) İbn-i Ebi Hatim رحمه الله da rivayet etmiştir. El-Alusi رحمه الله da tefsirinde der ki: "Her kim Rasûullah ﷺ'in hükmünü terk edip onun dışında başka birinin hükmünü talep ederse, bu acayip bir münkerdir ve eğer cahiliyenin hükmünü talep ederse, bu daha acayip ve daha çirkindir."

Dolayısıyla âlimler cahiliye hükmünü **"Yoksa cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar?"** Ayet-i kerimesinde geldiği şekilde zikretmişlerdir. Yine İmam Buhari رحمه الله'ın rivayet ettiği hadiste Rasûlullah ﷺ şöyle buyurmuştur: **"Allah'ın en çok nefret ettiği insanlar şu üç sınıftır: Harem (bölgesi) içinde zulüm ve haksızlık eden, İslâm dininde câhiliye âdetleri (ni uygulama ve yaşatma) arayışı içinde olan ve haksız yere başka birinin kanını dökmek isteyen."**[2]

Dolayısıyla ayetin tafsilatından bir cahiliyenin var olduğunu ve bu cahiliye ehlinin hükümlerinin var olduğunu öğrendik. Sonra Allah, Rasûlullah ﷺ'i gönderdi, o da bu mübarek dinin kanunları ve yasaları ile geldi. Ancak Mekke ehli Rasûlullah ﷺ gönderilmeden önce yürürlükte olan hükümler ile hükmetmek konusunda ısrar ediyorlardı . Ve - يبغون - kelimesinin manası "istiyorlar" demektir. Ayet-i kerimede sorulan soru ayıplama/kınama babındandır. Yani Rasûl gönderildikten ve kitap indirildikten, hükümler ve inançlar belli olduktan sonra bu insanlar hâlâ cahiliye hükümleri ile hükmetmek konusunda ısrar mı ediyorlar demektir. Ve aynı şekilde **"Yoksa cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar?"** sözleri bugünkü insanlara da yönlendirilir.

Hükümler, Rabbani hükümler ve cahiliye hükümleri olmak üzere ikiye ayrılır. Ya Rabbani hükümlerdir, ya da cahiliye hükümleridir. Üçüncü bir sınıf yoktur ve Allah'ın hükümleri dışındaki bütün hükümler kesinlikle cahiliye hükümleridir. Lakin son zamanlarda insanlardan bir grup ortaya çıktı, Allah'a sığınırız (bunlardan), bunlar demokrasi davetçileridir. Hem İslam'dan bir şeyler almak hem de heva, akıl ve batılı kanunlardan bir şeyler almak istediler ve İslam'ı bu küfür ile birbirine karıştırmak istediler. Ta ki yeni bir anayasa ve kanun ortaya çıkarsınlar. Yani ne tamamen rabbani hükümler, ne de tamamen cahiliye hükümleri. Bilakis, bu güzel olanı pis olan ile birbirine karıştırmak istediler, ta ki bu ikisi arasında bir yol tutsunlar. Ve bizzat bu kimseler hakkında Allah ﷻ buyurdu ki: **"Bir kısmına inanır bir kısmını inkâr ederiz" diyenler ve bu ikisi arasında bir yol tutmak isteyenler (var ya ...)."**[3] Yani küfür ile iman arasında üçüncü bir yol tutmak istiyorlar. Bu kimseler İslam'dan bir şeyler alıyorlar ve beşerî ve heva ürünü olan

[2] Buhari: Diyetler 9
[3] Nisa: 150

kanunlardan da bir şeyler almak istiyorlar. Allah ﷻ bu kimseler hakkında buyurdu ki: **"Bunlar, hakiki kâfirlerin ta kendileridir."**[4] Bu, Allah ﷻ'nin İslam ile küfrü birbirine karıştırmak isteyenler hakkındaki hükmüdür. Çünkü Allah-u Teâlâ sadece iki hüküm zikrederek buyurdu ki: **"Yoksa cahiliyenin hükmünü mü istiyorlar?"** Daha sonra buyurdu ki: **"Yakinen inanmış bir kavim için kim Allah'tan daha güzel hüküm sahibi olabilir?"** Ancak Allah-u Teâlâ bu sınıftan bahsetmemiştir. Çünkü bunlar hiçbir kimsenin gelemeyeceği bir şeyle geldiler. Çünkü İslam ve şirk birleşmeyen iki zıttır ve biri var olduğu zaman öbürü olmayan ve birbiri ile birleşmeyen iki zıttır. Bu kelimenin (zıt) manası nedir?

Zıt: Tamamı iki cüzden oluşan şeydir. Mesela; insan ya ölüdür ya da diri. Bu ikisi dışında bir unsur yoktur. Eğer sen insanda hayat olduğunu ispat edersen, mecburen ölüm kalkar ve eğer öldüğünü ispat edersen, mecburen hayat ondan kalkar. Biri var olduğu zaman öbürü olmayan ve birleşmeyen iki zıt... Hangi hâlükârda olursa olsun sen aynı anda "insan hem ölüdür hem de diridir" diyemezsin! Bu mümkün değildir. Onda, bu iki sıfattan birini ispat etmen gerekir. Birinci sıfatı ispat ettiğin an ikinci sıfat kalkar. İslam ve şirk de aynı şeydir; birleşmeyen iki zıttır. Sen, "o Müslümandır lakin şirkleri vardır" diyemezsin! (Çünkü) bu iki zıttın birleştirilmesidir. Eğer onda İslam'ı ispat ettiysen şirk ondan kalkar, şirki ispat ettiysen İslam kalkar. Aksi takdirde Allah-u Teâlâ'nın şu sözlerinin manası nedir? **"Şayet şirk koşarsan bütün amellerin boşa gider."**[5] **"Şüphesiz ki kim Allah'a şirk koşarsa, Allah cenneti ona haram kılar. Onun barınağı ateştir."**[6] (Bir kişide hem İslam ve hem de şirk bir arada bulunabiliyorsa şayet) o zaman (bu ayetlere göre bu kişinin) İslam'ı (Müslümanlığı) nerede?

Senin de bildiğin üzere (Allah-u Teâlâ) bu ümmeti bu güncel asırda bu iki zıt olan İslam ve şirki birleştirmek isteyen kimselerle imtihan etti. Anayasa ve kanunun ikinci sıfatından bahsettiğimizde bu mevzuyu geniş bir şekilde ele alacağız.

Şimdi Ayet-i Kerime'ye dönelim. Allah ﷻ Rasûlullah ﷺ'in gönderilmesinden önce yürürlükte olan bu hükümleri cahiliye hükümleri olarak vasfetti. O zaman bu hükümler hakkında sabit olan vasıf cahiliye vasfıdır. Ey bu cahiliye sıfatını gören kimse! Peki bu cahiliye sıfatı bu hükümlere özel midir, yoksa kıyamet saatine kadar Allah ﷻ'nin şeriatı dışındaki bütün hükümler için geçerli olan bir sıfat mıdır?

Bu soruyu cevaplamak için cahiliye asrında yürürlükte olan hükümler ile şu an yürürlükte olan anayasa ve hükümler arasında bir mukayese yapmak gerekir ve böylelikle cahiliye sıfatının cahiliye asrında yürürlükte olan hükümlere özel mi yoksa şu an yürürlükte olan anayasa ve hükümler için de geçerli mi olduğunu yakinen görebilelim. Bu soruyu cevaplamak için geçmişte olan cahiliye asrı hükümleri ile şu andaki anayasa ve hükümlerle bir mukayese yapılması gerektiğini söyledik ve bu mukayese, ayrıntılara girmeden ana çizgiler üzerinden olacaktır.

<u>Birinci mesele:</u> Akide meselesidir. Dünkü cahiliye kanununa göre insanlar inanç özgürlüğünü yasal veya anayasal maddeler yazmadan uygularlardı. Bir kanun ya da anayasa yazmasalar da, inanç özgürlüğü (kanunu) yürürlükteydi. İnanç özgürlüğünü tanımladık ve dedik

[4] Nisa: 151
[5] Zümer: 65
[6] Mâide: 72

ki; seçim özgürlüğü ile beraber çeşitli rablerin var olmasıdır. Misal; Mekke'nin (Allah onu şereflendirdi ve yüceltti) içinde yürürlükte olan inanç şirk inancıydı ve putlara tapıyorlardı. Ve yine Arap Yarımadası'nın diğer bölgelerinde de, daha sonra Rasûlullah ﷺ'in Medine'si olan Yesrib'de de aynı şekilde ve bu köyün sakinleri arasında Yahudiler de vardı. Ve senin de bildiğin üzere onlar Allah'a ve Allah ile beraber Üzeyir'e ibadet ediyorlardı. Ancak Necran bölgesi ve "Tay" kabilesinin bölgelerine gelince; bu insanlar tanrıları, baba, oğul ve kutsal ruh olarak üçleyen Hristiyan dinini benimsiyorlardı. Arap Yarımadası'nın güneyinde ise yürürlükte olan inanç, ateşe tapılan Mecusilik inancıydı. Yani Arap Yarımadası içerisinde inanç özgürlüğü vardı ve bir kimse din değiştirdiği vakit kimse kimseye karşı çıkmaz ve engel olmazdı. Bilakis bazı sahabelerin çocukları Yahudi inancını benimsemişlerdi ve Rasûlullah ﷺ Kaynuka, Nadir ve Kureyza'yı Medine'den çıkardığı zaman, bu kimseler de dinde ehilleri olanlarla beraber çıkmayı istemişlerdi. Bu dünkü cahiliye asrında olan inanç özgürlüğü.

Bugün ise, hiçbir kanun veya anayasa yoktur ki; herhangi bir kişinin dilediği inancı benimseme ve inançlar arasından dilediğini seçme hakkına sahip olduğu anlamına gelen inanç özgürlüğünü taahhüt etmiş olmasın. Ve insanların bu anayasaya muvafakat ettikleri zaman neye muvafakat ettiklerini öğren diye, örnek olarak Irak anayasasından bir madde nakledeceğim. Çünkü bu anayasa benim elimin altındaydı. Irak kanununun ikinci maddesinde ise ikinci olarak, anayasa yazma komisyonu der ki: "Bu anayasa, Irak halkının çoğunluğunun İslami kimliğinin korunmasını garanti eder. Ayrıca aynı şekilde Hristiyanlar, Yezîdîler, Sâbiîler gibi tüm bireylerin inanç özgürlüğüne ilişkin bütün dini uygulama haklarını garanti eder." İnanç özgürlüğü adı altında onlar için bir dini savunarak ve bu dini uygulama/yaşama hakkını ortaya koydu. Yani İslam ülkelerinde Yezîdîlere mâbed inşa etme ve bu mâbedde Şeytan'a ibadet etme hakkı tanınıyor. Sizin de bildiğiniz üzere Yezîdîler, ülkemizin doğusunda, Kamışlı bölgesinde, Irak'ın batısında, Sincar bölgesinde, sınır üzerinde (sınıra yakın bölgelerde) yaşıyorlar. Bunların akideleri ve dinleri şeytana ibadet etmektir ve Irak'ın yasama yapıcısı anayasa yazma komisyonu, bunların halktan olduğunu, ibadet ve dini törenlerinin olduğunu gördüklerinden ötürü, inanç özgürlüğü adı altında onlara bu ibadetleri ve dinî törenleri (uygulamayı) garanti ettiler.

Sâbiîlere gelince; senin de bildiğin üzere bunlar yıldızlara taparlar. Bunların da hali öbürleri gibidir. Şu an (yazılan) hiçbir anayasa ve kanun yoktur ki; muhakkak inanç özgürlüğü hakkını taahhüt etmiş olmasın.

Bugün ülkemizde ve başka ülkelerde yürürlükte olan anayasa ve kanunlar ile dünkü cahiliye kanunları arasında ne fark var? Ve ülkelerde konuyu daha açık hale getiren bir bakanlık var. O da "Vakıflar ve Diyanet İşleri Bakanlığı" denilen bakanlık. Bunu İslami (İşler Bakanlığı) diye adlandırmazlar. Bilakis, Diyanet (İşleri Bakanlığı) olarak adlandırılırlar. Çünkü her dinin ehli olanın hakkı vardır. Bu bakanlıkta bir Müslüman bir cami inşa etmek ister ve sonra da bu bakanlığa müracaat ederse, o da kendisine cami inşası için tahsil edilmiş olan (meblağı) öder. (Aynı şekilde) Rafizi biri Hüseyniye mabedi inşa edip orada şirk işleyip kendini tokatlamak, sahabeye sövmek ve hakaret edip lanet etmek için aynı bakanlığa müracaat eder. Kendisine mâl/para verilir ve eğer Yezîdî bunu talep ederse, ona da camiye ödendiği gibi şeytanın mabedini inşa etmesi için (devletin) mallarından ödeme yapılır. Ve başka dinlerde de aynı şekilde böyledir. Vakıflar ve Diyanet İşleri Bakanlığı, bu birinci meseleydi.

İkinci mesele: Helal ve haram konusunda dünkü cahiliye hükümleri ile (bugünkü) anayasa ve hükümler arasında bir mukayese yapacak olursak ve bu terimleri zikretmemin sebebi bu zikredeceğim şeylerin haramlığı konusunda hiçbir Müslümanın ihtilaf etmemesidir.

Birinci mukayese: İçki meselesi… Dünkü cahiliyede içki üretirlerdi ve yine dünkü cahiliyede içki satan dükkanlar vardı. Yine dünkü cahiliyede evlerin yanı sıra şarap içmek için özel mekanlar vardı. Meyhane olarak adlandırılan yerler vardı. İşte Tarfa İbnü'l Abed'in şöyle bir şiir var:

"Beni kavmin arasında ararsan bulursun,
ve meyhanelerde ararsan (beni orda) yakalarsın."

Yani beni kavmin arasında bulamazsan meyhanelerde içki içer bir şekilde bulursun demek istiyor. İçki içilen yerleri meyhaneler olarak adlandırdı. Bu dünkü cahiliye hükümlerinde böyleydi. Bugünkü cahiliye hükümlerinde ise; kanun ve anayasalarda hükümetler kendileri için içki üretimini tekelleştiriyorlar. Ve şu an İslam topraklarında hiçbir devlet yoktur ki; muhakkak kendisine ait "gazlı içecekler üretimi" diye veya, "gazlı ve ruh-î (alkollü)" içecek üretim diye adlandırılan bir şirketi olmasın. Gazlı içecekleri bilmekteyiz, Pepsi vb. Ancak ruh-î (alkollü) içeceklerden kasıt ise; içki ve benzeri içeceklerdir. **"Sana ruh hakkında soru sorarlar. De ki: "Ruh rabbimin emrindendir.""**[7] "Ruh" hakkında ismi dışında kimse bir şey bilmez. Ama bunlar münker olan, haram kılınmış bu şeye gelince, buna ruh-î (alkollü) içecekler ismini verdiler. Öyle ki bu içkiyi kendi içeceklerinden yapan bu "ruh" nedir? Lakin benim zann-ı galibime göre bu, şu iki esasa dayanıyor:

Birinci esas; bunun Hristiyanlardan alınmış olmasıdır. Çünkü onların bayramı var ve bu bayramda şaraptan yudumlarlar ve bir parça ekmek yerler. Bu şarap yudumunun gerçek anlamda mı yoksa mecaz anlamda mı Mesih'in ruhuna dönüştüğü hakkında şimdiye kadar kiliseler arasında ihtilaf vardır. Zann-ı galibime göre bu adlandırma buradan gelmektedir, bu birinci (esas).

İkinci esasa gelince; Unutma ki anayasa yazma komisyonu… Bunlar şeytanın dostlarındandır ve bu anayasa ve kanunlar onların vahyindendir. İçki de şeytanın amelindendir **"Ey iman edenler! İçki, kumar, dikili taşlar, fal okları şeytan işi iğrenç şeylerden ibarettir."**[8] Bu yasanın şarap için geniş bir alana sahip olması gerekiyordu. Çünkü bu yasayı vahyeden şeytandır. İçki şeytanın amelindendir. Adlandırmaya gelince; bunlar eşyalara adından başka bir ad verme konusunda şeytanın tabileridirler. Allah-u Teâlâ Adem ﷺ'ı ağaçtan, yemekten men edince İblis dedi ki: **"Ey Âdem! Sana sonsuzluk ağacının ve son bulmayacak bir hükümranlığın yolunu göstereyim mi?"**[9] Yakinen ağacın ismi sonsuzluk ağacı değildi. Ağaç cennette bulunan araçlardan biri. Lakin Âdem ﷺ'a ondan yedirmek için o ağacı başka bir adla adlandırdı. Şeytanın tabiileri de münkerleri yakın isimlerle isimlendirmeye devam ediyorlar ki; bu isimler zihinlerde kabul görsün ve böylelikle içki "ruh-î (alkollü)" içecek haline geldi.

Dolayısıyla bugünün kanunu içki üretimine ve içki satımına izin veriyor. Yakinen her kim

[7] İsra: 85
[8] Maide: 90
[9] Taha: 120

İslam ülkelerinin başkentlerini gezerse, ister Dımeşk (Şam) olsun, ister Bağdat olsun, ister Cordoba olsun veya İslam'ın diğer eski başkentleri olsun, kendi gözleriyle sokaklarda ne kadar içki satış yerleri olduğunu görür. Ve bir içki dükkanının sahibi yasal bir izin veya yasal ruhsat olarak da adlandırılan şeyi almadan satış yapamaz. Bir dükkân açtığı zaman mesleği icra etmek için izin alması gerekir. Dolayısıyla anayasa apaçık bir şekilde içki satılmasına izin veriyor ve izin vermek senin de bildiğin üzere o şeyi helal yapmaktır. Bir şeyi helal yapmak da Mürcielerin akidesinde bile küfürdür. Kanun, dünkü cahiliye gibi içki içilecek yerlerin tahsis edilmesine izin veriyor ve İslam topraklarında içki içilebilecek pek çok yer var. Dolayısıyla dünkü cahiliye (kanunları ve hükümleri) ile şu an yürürlükte olan kanunlar ve hükümler arasında ne fark var!?

İkinci mukayese: Faiz meselesidir. Faiz dünkü cahiliye asrında yürürlükte olan muamelelerden (işlemlerden) biriydi ve insanlar faizle çokça iş yaparlardı. Yahudiler de bununla meşhur olmuşlardı. Ve bir adam bir adama faiziyle borç verdiğinde borç alan kişi vadesi gelip de borcunu ödeyemediğinde, borç veren kişi vadeyi uzatır ve fiyatı da faiz miktarı kadar yükseltirdi. Adam bundan aciz kaldıysa oğullarından veya kızlarından birini alır sonra gider onu, kendisine faizle malını verdiği kimseden malını geri almak için pazarda satardı. Bu dünkü cahiliyede olandı. Bir de sana, banka adı verilen devlete bağlı bu bankalardan bahsetmek gerektiğini düşünüyorum. Devlete bağlı bankaların ne kadar faiz alma hakkına sahip olduğunu belirleyen yasalar vardır. Devlete bağlı bankalar 1 ile 4 arasında, özel bankalar ise 1 ile 7 arasında değişmektedir. Şeyhleri olan İblisin de âdeti olarak faizi kâr olarak adlandırdılar. Bir insan kâr alıyor dediğin zaman akılda, zihinde, kalpte herhangi bir etki bırakmıyor, lakin falanca kimse faiz yiyor dediğin zaman adam diyor ki; "(bundan) Allah'a sığınırız". Istılahlara geldikleri zaman bütün ıstılahları öldürdüler ve yerine bu haramların nefislerde, akıllarda ve kalplerde etkisi daha az olan başka ıstılahlar var ettiler.

Kâr (faiz)! Hangi kâr (faiz) ile olursa olsun iş yapmak hakkında Allah ﷻ buyurdu ki: **"Hâlbuki Allah alım satımı helâl, faizi ise haram kılmıştır."**[10] Haram olan faizi kâr olarak adlandırıyorlar! Lakin şaşılacak bir şey yoktur. Çünkü Allah-u Teâlâ buyurdu ki: **"Gerçekten şeytanlar dostlarına, sizinle mücadele etmeleri için vahyederler."**[11] Bu şeytanın vahyinin çıkardığı sonuçlardır. Bu anayasa yazma komisyonunun çıkardığı sonuçlardır ve anayasa budur işte. Dolayısıyla dünkü cahiliye kanunları ve hükümleri ile bugün yürürlükte olan kanunlar ve hükümler arasında ne fark var!?

Başka bir mukayese: O da zina meselesi (bundan) Allah'a sığınırım. Cahiliye asrında olan bir kadının durumu Ayşe ﵂ annemizin zikrettiği gibidir. Nitekim İmam Buhari ﵀ şöyle rivayet etmiştir. Metin olarak değil, mana olarak zikredeceğim: "Erkeklerden bir grup bir kadın için toplanırlardı ve o da bunu reddetmezdi. Bunlar fahişe olarak tanınırlardı. Onlardan her biri kapılarına bayrak asarlardı ve bu bayraklarla tanınıyorlardı. Erkeklerden isteyen kapılarını çalabiliyordu. Ve o cahiliye asrındaki bir kadın zinadan hamile kaldığı vakit, kendisi ile beraber olduğu -(bundan) Allah'a sığınırım- her erkeğe gönderirdi. Sonra da onlar gelir bunu reddedemezlerdi. "Cahiliye kanunu" daha sonra onların içinden bir erkek seçerdi ve derdi ki; "Ey falanca sen bu çocuğun babasısın." O da bunu inkâr edemezdi.

[10] Bakara: 75
[11] En'am: 121

Bu dünkü cahiliye kanunuydu. Bugün ise insanların kendisine muvafakat ettikleri anayasa, zina yapmaya şartlarla izin veriyor. Kadın cahiliye asrındakinin (kadının) bacısı gibidir. O da güncel cahiliye asrında yaşıyor. Aralarındaki fark, onlar mesleği icra etmek için ruhsata ihtiyaç duymuyorlardı. Ancak bunlar ise mesleği icra etmek için ruhsat veya yasal izin almaya ihtiyaç duyuyorlar. Çünkü anayasada zina kendisi ile geçim sağlanılan mesleklerden biridir. Zinadan kazanç elde eden kadın yasal izin almalıdır. Cahiliye asrında olan ablası bayrak dikerdi. Ancak güncel cahiliye asrında olan bacısı ise yapıların/binaların en göze çarpan yerine ışıklı tabelalar koyuyor ve bütün insanlar da bunu okuyor.

Ve üzücü olan ise bu kokuşmuş pislikler dinimizi ve tarihimizi basitleştirdiler. O ki Müslümanların unuttuğu parlak tarihî isimlerdir. Şimdi ise (o tarihî isimleri) gece kulübü unvanlarıyla bulursun/görürsün. Sevilla gece kulübü, Atlas gece kulübü, Cordoba gece kulübü, Endülüs gece kulübü, Bağdat gece kulübü, Dımeşk gece kulübü... Tarihi isimleri unuttuk ve onları sadece genelev (unvanlarıyla) tanıyoruz. İslam'ın evlatları Sevilla hakkında ne biliyor? İslam'ın evlatları Endülüs hakkında ne biliyor? Sorduğun zaman sana gece kulübü diyor. (Bu şekilde tanıyor o beldeleri)! Yazık bu şerefli tarihe. Bu beldelerin; Sahabelerin ve tabiinin kanıyla fethedilen topraklar olduğunu unuttuk ve oraları sadece bir kadının anayasayı ve kanunu gözetip işiterek ve o (anayasa) ile korunarak zina yaptığı gece kulüpleri ile anıyoruz/hatırlıyoruz. Bil ki biz dinimize döndüğümüzde bu semboller yerine geri gelirler. Bu; benim ve senin tarihin, işte bu kadar hafife alınıyor! Muhacirlerden birine "hangi ülkedensin?" diye sordum. Dedi ki: "Endülüs'tenim." Ben de dedim ki: "Ey Şeyh unuttuk biz (Endülüs'ü)". Peki dünkü cahiliye ile bugünkü anayasa ve kanunlar arasında ne fark var?

O dönemde kadın kapısına bayrak dikerek zina yapıyordu ve hamile kalıyordu. Bugünkü cahiliyede olan arkadaşı ise; doktorlar ona doğum kontrol hapları verdi (hamile kalmaması için). İşte bu Müslümanların kendilerine hükmedilmesi için koştukları cahiliyedir ve sen onların bu kanunlar ile hükmedilmesine muvafakat ettiklerinden ötürü mutlu olduklarını görürsün.

<u>Ve son mukayese;</u> o da kan ve kısas meselesidir. Dünkü cahiliye kanununa göre bir adam bir adamı öldürdüğü vakit, katilin bütün akrabaları öldürülmeye maruz kalır ve hiçbir suçu ve günahı olmayanlar öldürülürdü. Yani bir adam yüzünden on kişi, yirmi kişi öldürülürdü. Bu dünkü cahiliye hükümlerinde böyleydi. Anayasa yazma komisyonu kasten öldürene hüküm verirken, bu şeytani hüküm adaleti sağlama konusunda başarılı olamadı. Öldürülenin ehli ölen adamlarını defnettikten iki üç yıl sonra, sen katili dışarıda ayakları üzerinde yürür bir şekilde görürsün. Cahiliye kanunu işte, dolayısıyla bunun üzerine öldürülen kişinin ailesi katilin dostu olarak gördükleri kişileri öldürmek için acele ediyorlar. Dünkü cahiliyede olduğu gibi. Ve öğrendiğim üzere bazı bölgelerde öldürülenin ehli öldürenin ehlini beşinci kuşağa kadar bölgeden çıkmaya zorluyorlar ve onlardan orada kalanlar öldürülmeye maruz kalıyor. Biri öldürüldüğü için yüzlerce insanın yerlerinden/evlerinden edildiğini görürsün. Ta ki beşinci soya kadar; yani filan, falanın oğlu, falanın oğlu, falanın oğlu, falanın oğlu, bu şekilde devam ediyor. Beşinci dedeye kadar herkes bölgeden çıkmak zorunda. Aşiret büyüklerinden bir tanesine sordum dedim ki: "Yani neden onuncuya yirminciye kadar değil de sadece beşinci soy ile yetiniyorsunuz?" Dedi ki: "Şeyh mesele öyle değil, bir kişiye sopayla vurmak üzereyken kaç sopa gerekir?" Ben de dedim ki: "Şu kadar gerekir." Dedi ki: "Yani sen beş parmağınla güç kullanı-

yorsun, bu yüzden de beşinci kuşağa kadar bölgeden çıkarılmaları gerekir." Vallahi Kureyş bile bunu yapmadı. Lakin cahiliye hükümleri insanlara eksik geldiği için, insanlar dün yürürlükte olan cahiliyeden daha şiddetli bir cahiliyeye döndüler.

Ve mukayeseyi son meseleler ile bırakıyorum ve zikrettiğim noktalarla yetiniyorum.

O zaman kanun ve hükümlerin birinci vasfı cahiliye vasfıdır ve bu isimler dışında başka isimlerle isimlendirilmez. Hangi hâkim hangi ülkede ve kendisini İslam'a nispet eden hangi hizbin altında olursa olsun (fark etmez), bu kanunlarla hükmederse onlar cahiliye hükümleri ile hükmetmiştir.

Bu sözlerimi söylüyorum ve hem kendim için hem de sizin için Allah'tan mağfiret diliyorum. Allah sizi hayırla mükâfatlandırsın ve sizde bereket kılsın.

Dördüncü Dersin Sonu

إذاعة
البيان
İtaat Şirki
4. Ders
شرك الطاعة